

ГЕРОИТЕ

НА ОЛИМП

Синът на Нептун

Рик Риърдън

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Son Of Neptune*

Text copyright © 2011 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the
Nancy Galt Literary Agency.

Превод Александър Драганов

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Grafica Veneta S.p.A., Италия, 2011
ISBN 978-954-27-0710-3

ПЪРСИ

ГОСПОЖИТЕ СЪС ЗМИЙСКИТЕ ПРИЧЕСКИ започваха да лазят по нервите на Пърси. Особено предвид факта, че отдавна трябваше да са мъртви. Или по-точно, от три дни, когато бе хвърлил по тях цял кош, пълен с топки за боулинг, в търговския център в Напа¹. Или от два дни, когато ги бе прегазил с полицейска кола в Мартинес. И със сигурност от тази сутрин, когато им отрязва главите в парка „Тилдън“². За нещастие обаче, колкото и пъти да ги убиваше Пърси, те ставаха на прах, но после отново се възстановяваха, напомняйки му за прахоляка, който винаги се появява в ъглите точно след като си почистил.

Не можеше дори да им избяга.

Стигна върха на хълма и си пое дълбоко дъх. Колко време бе минало от последната им смърт? Може би два часа. Никога не оставаха мъртви за по-дълго.

През последните няколко дни почти не бе спал. Ядеше каквото намери – желирани бонбони, стари гевреци, дори бурито от закусувалнята на Джак³, което си бе истинско падение дори за него. Дрехите му бяха изпокъса-

¹ Напа и Мартинес са неголеми градове в щата Калифорния, САЩ. – Бел. ред.

² Регионален парк в района на залива на Сан Франциско, разположен между хълмовете Бъркли и малката планинска верига Сан Пабло. – Бел. ред.

³ Има се предвид закусувалнята *Jack in the Box*, която има лош имидж в САЩ. – Бел. прев.

ни, обгорени и опръскани със слюзта на чудовищата.

Оцеля толкова време само защото двете госпожи със змийски прически – *горгони*⁴, както се бяха нарекли – също не успяха да го убият. Ноктите им не можеха да пробият кожата му. Зъбите им се чупеха всеки път, щом опитаха да го ухапят.

Но Пърси нямаше да издържи още дълго. Рано или късно щеше да падне, изтощен от гонитбата, а после... Колкото и труден да бе за убиване, не се съмняваше, че горгоните ще намерят някакъв начин да го довършат.

Но къде можеше да избяга?

Огледа се наоколо. При други обстоятелства щеше да се наслади на гледката. Вляво от него златисти хълмове се спускаха към красива долина, по която се виждаха езера, гори и няколко стада крави. Вдясно се разполагаха кварталите на Оуклънд и Бъркли. В тях живееха милиони хора, които вероятно не желаеха да посрещнат деня си с две чудовища и един мръсен полубог. По на запад заливът на Сан Франциско блестеше в сребристо. Зад него градът бе потънал в мъгла, така че от него се виждаха само върховете на небостъргачите и кулите на моста „Голдън гейт“⁵.

Пърси изпита смътна тъга. Нещо му подсказваше, че е бил и преди в Сан Франциско. Градът имаше някаква връзка с Анабет – единствения човек от миналото си, когото помнеше. Но споменът за нея бе смътен, което го побъркваше. Вълчицата, разбира се, му бе обещала, че ще я види отново, но само ако се справеше с пътуването си.

Дали не трябваше да прекоси залива?

⁴ Потърси в Речника в края на книгата. Всички думи, намерили място в него, са обозначени с курсив при въвеждането си. – Бел. ред.

⁵ Висящ мост над пролива Голдън гейт, който разделя залива на Сан Франциско от Тихия океан. – Бел. прев.

Звучеше изкусително. Чувстваше силата на океана иззад хоризонта. Водата винаги му даваше сили, а солената бе най-добра за него. Разбра това преди два дни, когато удуши морско чудовище в пролива Каркинес⁶.

Заливът щеше да е идеално място за последна битка с горгоните. Може би щеше да успее да ги удави.

Но брегът беше поне на три километра. Щеше да му се наложи да прекоси целия град. А имаше и друго...

Луна, странната вълчица, го бе научила да разчита на сетивата си, да се доверява на инстинктите си. А те го водеха на юг. Сякаш имаше радар, който упорито му сочеше тази посока. Даже чувстваше, че краят на пътуването му е близо, съвсем под носа му.

Но това бе невъзможно. На хълма нямаше нищо.

В този момент посоката на вятъра се смени и Пърси долови ужасната смрад на приближаващо влечуго. На стотина метра надолу по могилата нещо се движеше сред дърветата, чупеше клони, мачкаше листа и съскаше.

Горгоните.

Пърси не знаеше за кой път проклينا острия нюх на чудовищата. Те твърдяха, че го надушват, тъй като е полу-бог – син на старо римско божество. Пърси се бе опитал да ги заблуди – търкаля се в кал, къпа се в реки, сложи дори ароматизатори за кола в джобовете си, но без никакъв ефект. Очевидно миризмата на полубоговете бе твърде силна.

Стигна до западната страна на склона. Беше твърде стръмно, за да продължи нататък. Пред него земята се спускаше на двайсет метра – право към покрива на блок, построен под хълма. На още петнайсет метра след това се виждаше магистрала, водеща към Бъркли.

⁶ Тесен пролив в Северна Калифорния. – Бел. прев.

Друг начин да се махне от хълма нямаше.

Страхотно – каза си Пърси. Сам бе влязъл в капан.

Погледна към автомобилите, пътуващи към Сан Франциско. Прииска му се да е в някой от тях. После осъзна, че магистралата излиза от хълма – вероятно от тунел. Тунелът трябваше да се намира... точно под него.

Вътрешният му радар направо полуля! Намираше се на правилното място, само дето бе прекалено нависоко. Трябваше да намери тунела. Да стигне магистралата. И то бързо.

Пърси зарови из раницата си. Беше взел много полезни неща от търговския център – преносим джипиес, тиксо, запалка, лепило, бутилка вода, спален чувал, плюшена панда, излязла като от телевизионна реклама, и, разбира се, швейцарско ножче. Какво друго му трябва на един полюбог? *Парашут или шейна, например* – каза си Пърси, но не намери нищо подобно. Така му оставаха само два варианта – да скочи от двайсет метра височина и да стане на палачинка... или да остане на хълма и да се бие. Нито един от вариантите не звучеше особено примамливо.

Пърси прокле и извади химикалката от джоба си. Тя не изглеждаше да е нещо особено. Химикалка като химикалка. Но когато Пърси свалеше капачето ѝ, тя се превръщаше в блестящ, отлично балансиран бронзов меч с кожена дръжка, направена като за него. По ефеса бе написана дума на старогръцки, която Пърси някакси разбираше: „*Анаклусмос*“ – Въртоп.

Събуди се с този меч в първата нощ, която изкара във Вълчия дом. Това стана преди около два месеца, а може би и повече – вече не бе сигурен. Беше се озовал в двора на изгорено имение наред гъста гора, облечен с къси панталони, оранжева риза и странен кожен гердан с глинени

мъниста. Стискаше Въртоп в ръка, но не помнеше как се е озовал там. Дори споменът за това кой е беше смътен.

Беше бос, премръзнал и объркан. Тогава се появиха и вълците...

Познат глас го извади от спомените:

– Ето те и теб!

Пърси се отдръпна назад от горгоната, като почти не падна от ръба на хълма. Това бе ухилената госпожа – Бейно. Е, името ѝ беше друго, но Пърси страдаше от дислексия и буквите се разместваха пред погледа му всеки път, щом опиташе да прочете нещо. За първи път бе видял горгоната в търговския център в Напа, където тя се правеше на рекламен агент и носеше огромна зелена табела, на която пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ! Името ми е СТЕЙНО!“.

Пърси обаче го бе прочел като „Бейно“. Така или иначе, тя продължаваше да носи рекламната зелена жилетка на търговския център над собствената си рокля на цветчета. Можеше да мине за някоя добродушна бабка, ако не бяха краката ѝ на гигантски петел, свинските глиги, излизащи от краищата на устата ѝ, очите, които блестяха в яркочервено, и, разбира се, косите, които бяха гнездо от яркозелени съскащи змии.

Но най-ужасното нещо в нея бе подносът, който мъкнеше със себе си. На него имаше кренвирши със сирене за дегустация. И макар подносът да бе изкривен от предишните битки с Пърси, кренвиршите си изглеждаха съвсем наред. Стейно ги бе мъкнала из цяла Калифорния, сякаш възнамеряваше да предложи на Пърси да ги опита, преди да го убие.

Той нямаше идея защо го прави, но бе сигурен в едно – ако някога му потрябваше броня, щеше да я направи от

кренвирши със сирене. Те очевидно бяха неунищожими.

– Искаш ли да опиташ? – предложи Стейно и Пърси замахна към нея с меч си.

– Къде е сестра ти?

– О, махни този меч – смърти го Стейно. – Добре знаеш, че дори божественият бронз не може да ни убие, не и за дълго. Вместо да размахваш това грозно оръжие, си вземи вкусен кренвирш със сирене. Цената му тази седмица е намалена, пък и ще бъде жалко да те убия гладен.

– Стейно! – От дясната страна на Пърси се появи втората горгона, и то толкова бързо, че той нямаше време да реагира. За негов късмет тя бе твърде заета да се кара на сестра си и не му обърна внимание.

– Казах ти да го издебнеш и да го убиеш!

Усмивката на Стейно помръкна.

– Но, Евриала – от устата ѝ прозвуча почти като „заспала“, – не може ли първо да му дам да опита...

– Не, тъпачко! – Евриала се обърна към Пърси и оголи зъби. Тя бе точно копие на сестра си, освен в косата. Вместо зелени усойници на главата ѝ се мъдреха семейство коралови змии. Жилетката, роклята и дори бивните ѝ бяха украсени с рекламни стикери, а на значката с името ѝ пишеше: „Здравей, тъпо геройче! Да пукнеш дано!“.

– От много време ни разкарваш, Пърси Джаксън – каза Евриала, – но сега си в капан и най-после ще ти отмъстим!

– А кренвиршите струват само два долара и деветдесет и девет цента! – добави услужливо Стейно. – Разположени са на третия рафт в отдела за хранителни стоки.

Евриала изрева:

– Стейно, тая работа в магазина беше за пред хората! Не се превръщай в американка, моля те! Свали нелепия

поднос и ми помогни да убия полубога! Или вече си забравила, че той отне живота на нашата сестра Медуза?

Пърси отстъпи назад. Още няколко сантиметра и щеше да падне като камък.

– Вижте, дами, вече говорихме за това. Не помня да съм убивал никаква Медуза. Всъщност не помня съвсем нищо. Не можем ли да сключим примирие и да поговорим за седмичните оферти?

Стейно погледна сестра си палаво, което не бе особено лесно предвид гигантските ѝ бронзови глиги.

– Може ли?

– Не! – Червените очи на Евриала се насочиха към Пърси. – Не ме интересува какво помниш и какво не, сине на морския бог. Мога да усетя кръвта на Медуза по ръцете ти. Слаба е, наистина, на няколко години, но ти си последният, който я е победил. Тя още не се е завърнала от Тартара! По твоя вина!

Пърси не разбираше много за какво му говорят. Цялата идея за това, че някой умира, но после се връща от Тартара, му причиняваше главоболие. Разбира се, същото важеше и за химикалката, превръщаща се в меч, и чудовищата, които се криеха с нещо, наречено „мъглата“, а също и за факта, че Пърси е син на бог, почитан преди пет хилядолетия.

И все пак той го вярваше. Макар паметта му да я нямаше, той знаеше, че е полубог, по същия начин, по който знаеше, че името му е Пърси Джаксън. Беше приел, че светът на боговете и чудовищата съществува още след първия си разговор с Лупа.

Кое не правеше въпросния свят по-привлекателен.

– Хайде да приемем, че мачът е хикс – предложи той. – Аз не мога да убия вас. Вие не можете да убие мен. А и

ако сте сестри на Медуза, защо не ме превърнете в камък?

– Герои! – изсумтя Евриала отвратена. – Все ще повдигнат вечния въпрос на майка: „Защо не вкаменявате хората? Вземете пример от сестра си!“ Е, момче, съжалявам, че те разочаровам, но онова проклятие си беше лично на Медуза. Тя е най-грозната в семейството. Късметлийка!

Стейно изглеждаше обидена.

– Според мама аз съм най-грозната...

– Тишина! – кресна Евриала. – Що се отнася до теб, Пърси Джаксън, вярно е, че носиш знака на *Ахил*, което те прави малко по-труден за убиване. Но не бери грижа. Ще намерим начин.

– Какъв знак?

– На Ахил – весело поясни Стейно, – ах, той наистина беше готин. Потопили го в реката *Стикс* като малък, така че станал неуязвим, ако не броим едно малко петънце на петата. Това се е случило и с теб, миличък. Някой те е потопил в Стикс и е направил кожата ти по-здрава от стомана. Но не се безпокой. Герои като теб винаги си имат слабо място. Просто ще трябва да го намерим и след това ще те довършим. Не е ли прекрасно? Между другото, вземи си кренвирш!

Пърси се замисли. Не помнеше да се е къпал в Стикс, но и без това не помнеше почти нищо. Не усещаше кожата си като желязна, но това би обяснило как е оцелял толкова дълго срещу горгоните. Може би, ако се спуснеш по планината... щеше да оцелее. Не му се рискуваше обаче, не и преди да намери нещо, с което да забави падането. Или шейна, или...

Той погледна към подноса на Стейно.

– Да не премисли нещо? – попита горгоната. – Много умно, миличък. Добавих малко горгонска кръв към крен-

виршите, така че смъртта ти ще бъде бърза и безболезнена.

Пърси усети как гърлото му се свива.

– Сложила си от кръвта си в кренвиршите?

– Само мъничко – усмихна се Стейно. – Одрасках ръката си съвсем леко, но все пак благодаря за загрижеността ти. Много си сладък. Затова ще ти кажа, че кръвта от дясната страна на ръката ни може да излекува всичко, а от лявата е смъртоносна...

– Ах ти, кокошка такава! – развика се Евриала. – Не трябваше да му казваш това! Сега той няма да яде от кренвиршите, след като знае, че са отровни!

Стейно изглеждаше смаяна.

– Няма ли? Но аз обещах, че смъртта му ще бъде бърза и безболезнена.

– Както и да е! – Евриала се опита да овладее нервите си, а междувременно ноктите на пръстите ѝ заплашително пораснаха.

– Ще се наложи да го убием по трудния начин – заяви тя. – Ще го кълцаме, докато намерим слабото му място. Веднъж победим ли Пърси Джаксън, ще станем по-прочути от Медуза. Нашата покровителка ще ни възнагради богато!

Пърси стисна мечата си. Налагаше се да изпълни нападението си безупречно, да ги обърка, да вземе таблата... *Продължи да ги баламосваш* – помисли си.

– Преди да почнете да ме кълцате – започна той, – няма ли поне да ми кажете коя е вашата велика покровителка?

– Богинята *Гей*, разбира се! – изсъска Евриала. – Онази, която ни върна от забравата! Ти няма да доживееш да я срещнеш, но твоите приятелчета долу скоро ще изпитат

силата на гнева ѝ! Дори сега, докато си говорим, армиите ѝ маршируват на юг. За Пирът на *Фортуна* тя ще се пробуди и редиците гери ще падат като... като...

– Цените в нашия търговски център! – предложи Стейно.

– АААА! – Евриала се втурна към сестра си.

Пърси се възползва от случая, сграбчи подноса на Стейно, изхвърли кренвиршите и посече Евриала през кръста.

След това надигна подноса и Стейно се втренчи в собственото си отражение.

– Медуза! – изпищя тя.

Сестра ѝ Евриала бе станала на прах, но вече започваше да връща формата си като снежен човек, който се заледава отново.

– Глупава, безмозъчна гъска! – разкрещя се тя, веднага щом устата ѝ се оформи. – Това е собственото ти отражение! Веднага го хвани!

Но Пърси удари Стейно по главата и тя припадна. Сетне седна върху таблата, отправи гореща молитва към римския бог на Шейните, надявайки се да има такъв, и се спусна надолу по хълма.